

Prázdny hrob

¹ V prvý deň po sobote, včasráno, keď ešte bola tma, prišla Mária Magdaléna ku hrobu a videla kameň odvalený od hrobu. ² I bežala a prišla k Šimonovi Petrovi a k inému učeníkovi, ktorého Ježiš miloval, a hovorila im: Vzali Pána z hrobu a nevieme, kam Ho položili. ³ Peter a ten druhý učeník pobrali sa teda a šli ku hrobu. ⁴ Obaja bežali spolu, ale ten druhý učeník predbehol Petra a prišiel prvý ku hrobu. ⁵ Nahnúc sa, videl tam plachty ležať, ale nevošiel dnu. ⁶ Tu prišiel aj Šimon Peter, ktorý ho nasledoval, vstúpil do hrobu a videl tam plachty ležať. ⁷ Ale šatka, ktorú (Ježiš) mal na hlave, nebola medzi plachtami, lež osobitne zvinutá na inom mieste. ⁸ Vtedy vošiel aj ten druhý učeník, ktorý prišiel prvý ku hrobu, i videl a uveril; ⁹ ešte totiž nepoznali Písmo, že mal vstať z mŕtvych. ¹⁰ Potom sa učeníci vrátili domov. ¹¹ Mária však stála von pri hrobe...

Je nové ráno, vlastne ešte noc, a Mária Magdaléna je už pri hrobe svojho Majstra. Bolo to vlastne celkom prirodzené. Ak nám zomrie niekto veľmi blízky, možno si ani sami neuvedomujeme, koľkokrát nás naše nohy zo začiatku zanesli k jeho hrobu. A pre Máriu Magdalénu bol Ježiš veľmi blízky a dôležitý. Nemohla dočkať rána. Jej priateľ síce zomrel, ale v jej srdci žil stále. A to nevedela, čo ju čaká pri hrobe.

Čítame, že keď prišla k hrobu, videla odvalený kameň, ktorý zatváral hrob. Nikde nečítame, že by nazrela do hrobu, aby zistila, čo sa stalo. Nasledujúci verš pokračuje informáciou, že bežala, utekala k Šimonovi Petrovi a k inému učeníkovi, ktorého Ježiš miloval a povedala im: „*Vzali Pána a neviem, kam Ho položili:*“

Rozmýšľala som, čo všetko je v tých zopár slovách obsiahnuté. Predovšetkým NEISTOTA a STRACH – **neviem**, v doslovnom preklade **nemám absolútne žiadnu vedomosť** o tom, kam Ho položili. Ako keby vravela: *Ja vlastne neviem, čo sa stalo. Nerozumiem tomu. Nedokážem odpovedať na to, čo sa stalo.* V tom je tak veľmi podobná nám. Vo všetkých našich neistotách, otázkach, bezmocnosti, keď priznávame, že vlastne sú okamihy, ktorým nerozumieme. Sú otázky, na ktoré nemáme odpovede. **Sú situácie, kedy vlastne ani nevieme, ako sa stali. Len podvedome cítime, tak, ako Mária, že nám niečo vzali.**

Mária hovorí Petrovi a ďalšiemu učeníkovi: „*Vzali Pána!*“; „*Vzali MNE Pána!*“ On tam nie je. A mal tam byť. Hrob je prázdny a nemal byť.

Aj toto sme my. Ja aj ty. Sú chvíle, o ktorých máme pocit, že nás o niečo oberajú. Možno je to naša predstava viery, ktorú sme si vytvorili. Možno je to naša predstava Pána Ježiša Krista ako síce zaslúbeného a poslaného Mesiáša, ale pre nás sa táto predstava rovná legende. A možno sú to naše dlhoročné strachy, ktoré si pestujeme ako rastlinky a ktoré dávajú našej viere presne stanovené hranice a tým ju vlastne oberajú o krídla. Podobne, ako to bolo u Ježišových najbližších, ktorí si vôbec nedokázali doteraz pripustiť, že Ježiš je oveľa viac, ako ich vlastné predstavy, ako to, čo doteraz verili. Je viac ako ich strachy a obavy. A to všetko je tak ťažké opustiť.

Tak ťažké, ako bolo pre Máriu prijať to, že prázdny hrob nie je dôkazom toho, že Ježiša, ich Majstra, Priateľa, niekto vzal. Ale že **prázdny hrob svedčí o niečom oveľa väčšom. O novom živote, ktorý sa zrazu stal a ktorý je dôkazom Božieho víťazstva nad mocou hriechu a smrti.**

Niekedy je pre nás tak ťažké opustiť naše zaužívané predstavy, je tak ťažké nazrieť do prázdneho hrobu a namiesto zúfalstva z toho, že nám niečo vzal, uvidieť nový život, ktorý je

nám ponúknutý. Aj v tom je nám Mária Magdaléna taká blízka. Ona ani len nedokázala kvôli svojim strachom nahliadnuť dnu, do hrobu.

Naopak, o učeníkoch, ktorým zvestovala, že jej vzali Pána, čítame na prvé počutie niečo iné: obaja sa pobrali k hrobu, priam bežali. A aj keď napokon obaja do hrobu vošli, ani pre nich to nebolo jednoduché. Ten, ktorý predbehol Petra, prišiel k hrobu a ostal stáť vonku. Len nazrel, ale nevošiel. Ako keby sa v ňom odohrával rovnaký zápas, ako v Márii Magdaléne. Ten hrob je ozaj prázdny? Pán tam nie je! Kde je? Plno otázok, na ktoré nevedel nájsť odpoveď. A Peter síce vošiel dnu a pravdepodobne si veľmi dobre zapamätal to, čo v hrobe uvidel, nakoľko je to napísané v evanjeliách, ale čo sa odohralo v jeho srdci v túto chvíľu, nevieme.

Už sa vám stalo, že ste zažili niečo, čo sa doslova vypálilo a odtlačilo vo vašej mysli tak, že to máte stále pred očami? **Naša pamäť je závislá od našich emócií. Čím silnejšiu emóciu prežívame v nejakej chvíli, tým silnejšie sa niečo vtláča do našej pamäte a ostane to v nej zapísané oveľa dlhšie, ako nejaká bežná informácia, či bežná skutočnosť.** Pre Petra prázdny hrob a informácia Márie Magdalény „Vzali Pána“ boli sprevádzané tak silnou emóciou, že sa mu obraz prázdneho hrobu, plachiet, ktorými bolo ovinuté telo Ježiša a šatka, ktorá bola zvinutá a ležala na inom mieste, ostal pevne vrytý do pamäti. Tak pevne, že o tom ostalo svedectvo aj v evanjeliu, ktoré bolo napísané niekoľko desiatok rokov potom, čo sa to stalo.

Prázdny hrob – s touto skutočnosťou sme konfrontovaní stále, aj po viac ako 2000 rokoch. Už vieme, že nie je informáciou o tom, že nám niekto niečo vzal. Naopak, **je základom našej viery!** O učeníkovi, ktorý bol s Petrom, a ktorý za ním vošiel do hrobu, nám Božie slovo hovorí: „... **videl a uveril...**“. Prázdny hrob **nás pozýva k viere.** Možno nie všetko v živote viery, ktorým kráčame, vieme vysvetliť. Nie na všetky otázky viery nájdeme odpovede. Možno, že budú situácie, kedy budeme mať pocit, že nám chcú niečo vziať. Ale v jednom môžeme mať istotu: **HROB JE PRÁZDNY! JEŽIŠ ŽIJE!**

Mária Magdaléna, učeníci, a mnohí ďalší sa s Ním, so vzkrieseným Ježišom, stretli osobne a zanechali nám o tom svedectvo. Posledné kapitoly všetkých evanjelií nám prinášajú zvest' o realite, skutočnosti, fakte vzkriesenia. **Prázdny hrob a skutočnosť vzkriesenia, sú podstatou evanjeliovej zvesti a základom našej viery.** Ap. Pavel v 1K 15,14 píše: „**A ak Kristus nebol vzkriesený, tak je prázdne naše kázanie, prázdna je aj vaša viera.**“ Svedectvo a poslanstvo veľkonočného rána je o prázdnom hrobe. O tom, že Božia moc zvíťazila a víťazí do dnešného dňa v tomto svete i v ľudskom živote. **Prázdny hrob nás dodnes oslobodzuje od starých predstáv, starého človeka, a dáva nový zmysel nášmu životu.** To všetko je pravda! Svedectvo o tom vydávajú všetci tí, ktorí boli prekvapení prázdny hrobom, jeho poslanstvo sa im hlboko vrylo do ich myslí i srdca a stretli sa so vzkrieseným Kristom! A tak je tu len jedna otázka: **VIDEL SI UŽ A UVERIL?**

Prajem nám všetkým odvahu uveriť, že prázdny hrob nás neoberá o nič, ale vo svojom svedectve nám ponúka všetko – nádej, istotu odpustenia, večnosť v blízkosti nášho nebeského Otca. Prajem nám všetkým jednoducho krásne, radostné veľkonočné ráno v živote aždého z nás. Amen.